

Sygn. akt II Ka 233/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Łaszczych

Sędziowie: SSO Jerzy Pałka

SSO Artur Bobiński (spr.)

Protokolant : Marlena Achcińska

Przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Tomasza Mierzejewskiego

po rozpoznaniu w dniu 14 sierpnia 2014 r.

sprawy **Z. G.**

oskarżonego z art. 207§ 1 kk i in.

na skutek apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Przasnyszu

z dnia 22 kwietnia 2014 r. sygn. akt. II K 1102/12

I. wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że w pkt „a” jako podstawę orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec oskarżonego Z. G. kary pozbawienia wolności przyjmuje art. 69§1, 2 i 4 kk i art. 70§1 pkt 1 kk;

II. w pozostałym zakresie, w zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty i obciąża go wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.

Sygn. akt II Ka 233/14

UZASADNIENIE

Z. G. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 13 maja 2012 r. w miejscowości B., gm. C., woj. (...), będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Przasnyszu o sygn. akt V K 136/08, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochód marki S. (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości 1,87‰,

tj. o czyn z art. 178a§4 k.k. w zw. z art. 178a§1 k.k.

Sąd Rejonowy w Przasnyszu wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2014 r., sygn. akt II K 1102/12:

I. Z. G. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wypełniającego dyspozycję art. 178a§4 k.k. i na podstawie tego przepisu skazał go na 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, przy czym na podstawie art. 69§4 k.k. w zw. z art. 70§1 k.k. wykonanie tej kary warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat;

II. na podstawie art. 42§2 k.k. zakazał oskarżonemu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 43§3 k.k. nałożył na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych;

IV. zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych od Z. G. kwotę 286,46 (dwieście osiemdziesiąt sześć złotych czterdzieści sześć groszy) tytułem wydatków i kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty sądowej;

Powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego na podstawie art. 444 k.p.k., art. 445 k.p.k. i art. 447§1 k.p.k. apelacją zaskarżył obrońca oskarżonego.

Na zasadzie art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 5§2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424§1 k.p.k. mającą wpływ na jego treść;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść poprzez bezpodstawne przyjęcie jakoby w dniu 13 maja 2012 r. w miejscowości B., gm. C. oskarżony Z. G. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości 1,87‰.

W konkluzji obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Przasnyszu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna, a zatem zgłoszony w niej wniosek o uniewinnienie oskarżonego Z. G. od popełnienia zarzucanego mu czynu albo alternatywnie zgłaszany wniosek o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Przasnyszu nie zostały uwzględnione.

Na wstępie należy odrzucić podniesiony w apelacji zarzut dotyczący obrazę przepisów postępowania, z którego skarżący wywodzi wniosek o jednostronnej niekorzystnej dla oskarżonego Z. G. interpretacji dowodów w sprawie, które doprowadziły do błędnych ustaleń faktycznych, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Odnotować trzeba, że Sąd I instancji omówił i ustosunkował się do wszystkich dowodów. Ocena ta uwzględnia wzajemne odniesienia poszczególnych dowodów, respektuje jednocześnie dyrektywy zawarte w art. 7 k.p.k., biorąc pod uwagę wskazania wiedzy i reguły logicznego rozumowania i zasady doświadczenia życiowego. Ocena dokonana przez Sąd Rejonowy, której szczegółowy wyraz znalazł odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wykracza poza swobodną ocenę dowodów, o której mowa w art. 7 k.p.k. i jako taka pozostaje pod ochroną tego przepisu. Sąd Rejonowy wyprowadzał i uzasadniał należycie wnioski co do wiarygodności lub niewiarygodności zgromadzonych dowodów. Kontrola instancyjna nie wykazała aby Sąd I instancji przekroczył granice swobodnej oceny dowodów w kierunku oceny dowolnej, nie stwierdzono też w rozumowaniu Sądu Rejonowego – przedstawionym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku luk lub błędów o charakterze logicznym lub faktycznym, które mogły stanowić podstawę ewentualnych korekt wyroku.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu sprowadza się zasadniczo do kwestionowania oceny dowodów, dokonanej przez Sąd orzekający, w tym w szczególności odrzucenia wyjaśnień oskarżonego, nie przyznającego się do winy w zakresie zarzucanego czynu i wyjaśnień

współoskarżonej E. S. składanych na rozprawie, a oparcia się na zeznaniach świadków K. B. i J. K. funkcjonariuszy policji, którzy próbowali zatrzymać oskarżonego oraz wyjaśnieniach współoskarżonej E. S. z dochodzenia.

Podkreślić należy, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.) wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego jest wyczerpujące i logicznie uargumentowane, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Temu zadaniu sprostał Sąd I instancji. Sąd Rejonowy słusznie przypisał przymiot wiarygodności zeznaniom funkcjonariuszy policji K. B. i J. K.. Dowody te są bowiem koherentne. Wyłania się z nich spójny przebieg zdarzenia. Świadkowie opisali okoliczności pościgu, a następnie zatrzymania samochodu S.. Świadek K. B. wskazał że wjechali na posesję w miejscowości B., nie gubiąc ściganego pojazdu z pola widzenia. Widział oskarżonego w świetle reflektorów radiowozu, jak wysiadł zza kierownicy pojazdu i uciekł za budynek gospodarczy. E. S. widział siedzącą na miejscu pasażera. Nie miał wątpliwości co do rozpoznania oskarżonego. Wskazał na przyczyny zaniechania pościgu za oskarżonym. Jego zeznania znalazły potwierdzenie w zeznaniach drugiego policjanta, a nadto w znacznej części, w tym w kluczowej dla odpowiedzialności prawno-karnej oskarżonego, kto kierował samochodem marki S., w wyjaśnieniach współoskarżonej E. S. z dochodzenia. Zeznania te i wyjaśnienia tworzą zwarty blok dowodowy, któremu Sąd Rejonowy słusznie nadał walor wiarygodności.

Zdaniem Sądu Okręgowego obrońca oskarżonego w apelacji przykładą zbyt wielką wagę do odstąpienia przez policjantów od dalszego pościgu za oskarżonym, po tym jak funkcjonariusz policji J. K. wpadł w sprzęt rolniczy i istniało podejrzenie że doznał obrażeń ciała. Policjanci ustalili bowiem tożsamość kierującego pojazdem oskarżonego, który był znany im. Nadto w chwilę później uzyskali potwierdzenie, że pojazdem kierował oskarżony Z. G. od siedzącej na miejscu pasażera E. G.. Sprawca został zatem ustalony. Pozostawało jedynie kwestia jego zatrzymania, czego udało się dokonać jeszcze tego samego dnia, po około 4 godzinach, od ujawnienia przestępstwa.

Jako czysto hipotetyczne spekulacje, nieznające oparcia w materiale dowodowym, należy ocenić wywody zawarte w apelacji obrońcy odnośnie zeznań świadków J. R. i A. R., które podczas zeznań w toku postępowania przygotowawczego bez cienia wątpliwości podały, że widziała oskarżonego siedzącego w odjeżdżającym samochodzie S., kierowanym przez E. S., a na rozprawie zmieniły zeznania. Zauważyć należy, że w dochodzeniu nie zgłaszały wątpliwości, które podawały dopiero na rozprawie, gdy materiał dowodowy zgłoszony na rozprawie zmierzał do wykazania, że oskarżonego nie było w samochodzie marki S..

W świetle dowodów, którymi dysponował Sąd Rejonowy, trudno przyjąć argument obrony, że ich podzielenie było bezpodstawne. Trudno też również uznać za zasadny zarzut apelacji, że Sąd Rejonowy a priori założył, że zeznania policjantów były prawdziwe. Tak nie było, a Sąd Rejonowy w sposób dostateczny wykazał, że podzielił zeznania policjantów, gdyż korespondowały z wyjaśnieniami współoskarżonej E. S. składanymi w dochodzeniu i częściowo zeznaniami z dochodzenia świadków J. A. R.. Nadto w sposób przekonujący wyjaśnił na k. 3-5 pisemnych motywów wyroku dlaczego odrzucił sprzeczne z nimi dowody. Sąd Okręgowy w pełni podziela rozważania Sądu Rejonowego w zakresie przyczyn odrzucenia zeznań świadków C. M. i M. S., wskazując na sprzeczności. Te rozważania Sądu Rejonowego pozostają pod ochroną art.7 kpk i Sąd Okręgowy podzielił je. Nadto uzupełniająco jedynie należy wskazać, na dodatkowe, niewyartykułowane przez Sąd Rejonowy sprzeczności w zeznaniach M. S., która zeznała, że C. M. nie widział jak oskarżony wysiadał z samochodu w miejscowości K. przed swoim domem bo spał, zaś C. M. podał, że widział jak oskarżony wysiadał z samochodu i wchodził do domu. Te rozbieżności nie wymagają szerszego komentarza co do wiarygodności tych świadków. Wywody obrońcy oskarżonego, przedstawiające własną ocenę tych dowodów, jakkolwiek uprawnione, stanowią wyraz subiektywnej oceny dowodów prezentowanej przez obrońcę i stanowią jedynie polemiką z oceną dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy. Obrońca dostrzega jedynie dowód z zeznań świadków A. S. (1), B. S., czy C. M. i M. S. i wyjaśnienia oskarżonego. Z jego pola widzenia, odmienienie niż czyni to Sąd Rejonowy zniknęły zupełnie nie tylko zeznania policjantów ale i wyjaśnienia współoskarżonej E. S. z dochodzenia i zeznania świadków J. A. R. z dochodzenia, zeznających na okoliczności związane z obecnością

oskarżonego w samochodzie S.. W oparciu o te dowody zostało ustalone, wprawdzie odmiennie od tego niż chciałby obrońca, kto brał udział w poszukiwaniach A. S. (2)

Reasumując, w przekonaniu Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy przeprowadził ocenę wszystkich zebranych w sprawie dowodów i ujawnionych na ich podstawie okoliczności z pełnym zachowaniem reguł procesowych określonych w art. 5 i 7 k.p.k. Ocena materiału dowodowego została zawarta w uzasadnieniu czyniącym zadość wymogom art. 424§1 kpk.

W świetle tak ukształtowanego materiału dowodowego wnioszek obrońcy o uniewinnienie oskarżonego albo uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie jest zasadny.

Sąd Odwoławczy dokonał jedynie korekty w zakresie podstawy prawnej rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności. To orzeczenie o charakterze reformatoryjnym znajduje podstawę w art. 438 pkt 1 kpk.

O opłacie Sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. 626 k.p.k. w zw. z art. 636 k.p.k. w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz obciążył oskarżonych wydatkami za postępowanie odwoławcze.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podst. art.437§1 i 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku